LIBRIS We know books

Tillie Cole

O DORINȚĂ PENTRU NOI

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

LITERA
București

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 1

Cromwell
Brighton, Anglia

Clubul întreg pulsa sub imperiul ritmului pe care îl revărsam către mulțimea de oameni și care le lua în stăpânire trupurile. Brațele erau ridicate, șoldurile se legănau, iar ochii, mari și sticloși sub presiunea muzicii care le izbea timpanele, ritmul controlându-le fiecare mișcare. Aerul era încărcat și lipicios, hainele lipite de pielea celor înghesuiți în clubul aglomerat ca să mă asculte pe mine.

Îi priveam luminați de reflectoarele colorate. Îi studiam cum se lăsau duși de sunet. Îi vedeam cum se lepădau de identitatea pe care o avuseseră în ziua respectivă – funcționar, student, polițist, consultant într-un call-center... și ce dracu' altceva. În momentul ăsta, în clubul ăsta, muzica mea era viața lor. Era tot ce conta, în timp ce capetele li se lăsau pe spate și se lăsau purtați de valul de extaz, de experiența aproape mistică pe care le-o ofeream, de la locul meu de pe scenă.

Totuși, eu nu simțeam nimic. Nimic, doar amorțeala pe care mi-o dăruia băutura de lângă mine.

Două brațe mi s-au strecurat pe după talie. O respirație fierbinte mi-a mângâiat în viteză urechea, iar niște buze pline m-au sărutat pe gât. Eliberând ultimele note, am înșfăcat sticla de Jack

UBRIS | We know books

Daniels de lângă mine și am luat o dușcă direct. Apoi am trântit-o jos și m-am întors la laptopul meu, să dau drumul următoarei melodii, amestecând-o cu ultimele acorduri din asta. Niște palme cu unghii ascuțite îmi treceau prin păr, trăgând de șuvițele brunete. Am început să tastez, stăvilind încet-încet melodia, încetinind ritmul.

Respirațiile mi s-au rărit și ele, în timp ce mulțimea aștepta, cu plămânii încremeniți, în timp ce-i ghidam spre o legănare lentă, pregătindu-i pentru o accelerare. Pentru revărsarea spectaculoasă a ritmului și a tobei, pentru nebunia muzicii pe care aveam să le-o ofer. Mi-am ridicat ochii de pe ecranul laptopului și am început să cercetez rapid mulțimea, zâmbind superior văzându-i chiar pe muchie, așteptând... așteptând... pur și simplu așteptând...

Acum!

Am apăsat scurt cu o mână, cu cealaltă ținându-mi căștile peste urechea stângă. O explozie, un tunet de muzică dance electronică s-a izbit de mulțime. Atmosfera era plină de zvâcniri de culori neon. Ochii îmi erau asaltați de raze verzi, albastre și roșii, care se lipeau de fiecare, ca niște platoșe de culoare.

Mâinile din jurul taliei mele și-au sporit strânsoarea, dar nu le-am luat în seamă, ascultând în schimb chemarea sticlei de Jack. Am luat încă o dușcă, cu mușchii începând să mi se relaxeze. Mâinile îmi dansau peste tastele laptopului, peste panourile de mixaj.

Mi-am ridicat privirea la mulțimea de oameni în continuare sub controlul meu total.

Așa era mereu.

O fată aflată cam în centrul clubului mi-a atras atenția. Păr lung, șaten, dat pe spate. Rochie violet, pe gât – hainele îi erau total diferite de ale celor din jur. Culorile care o înconjurau erau diferite față de cele din jurul celorlalți dansatori – roz pal și lila. Mai calme. Mai senine. Sprâncenele mi s-au lăsat în jos în timp ce o studiam. Avea ochii închiși, dar nu se mișca. Stătea pe loc și părea a fi singură, înconjurată de trupurile care se izbeau și se împingeau în jurul ei. Avea capul dat pe spate, cu o expresie de concentrare pe chip. Am accelerat muzica, punând presiune maximă pe ritm și pe mulțimea de oameni. Dar fata nici nu s-a clintit.

UBRIS We know books

Nu era deloc ceva normal pentru mine. Mereu îi jucam pe degete pe cei din club. Îi controlam total. În sala aceasta, eu eram păpușarul. Iar ei erau marionetele.

O altă duşcă de Jack mi-a pârjolit gâtul. Şi, timp de alte cinci cântece, a rămas acolo, ca ţintuită locului, doar absorbind ritmul, ca pe apă. Dar expresia nu i s-a modificat deloc. Nici un zâmbet. Nici un extaz euforic. Stătea doar... cu ochii închişi, cu expresia aia afurisită de concentrare pe faţă.

Şi rozul, şi liliachiul acela o înconjurau în continuare, ca o platoşă.

– Cromwell, mi-a zis la ureche blonda care nu-mi dădea deloc pace, ca o iritaţie.

Degetele ei mi-au ridicat cămaşa şi s-au strecurat sub betelia jeanşilor. Unghiile lungi i s-au avântat destul de jos. Dar eu refuzam să-mi iau ochii de la fata cu rochia violet.

Părul şaten începea să i se onduleze, umezeala de la înghesuiala cu ceilalţi petrecăreţi îşi făcea efectul. Blonda, care mai avea un pic şi mă masturba sub ochii tuturor, mi-a desfăcut şlițul. Am apăsat tastele pentru următorul mixaj, după care am apucat-o de mână şi-am dat-o laoparte de pe corpul meu, închizându-mi şlițul. Am scos un geamăt când degetele i s-au băgat din nou în părul meu. M-am uitat la prietenul meu, care pusese muzică înaintea mea.

– Nick! Am arătat către panourile de mixaj. Ai grijă aici! Şi nu o da în bară!

Nick s-a încruntat, neînţelegând, dar apoi a văzut-o pe fata din spatele meu şi a zâmbit. Mi-a luat căştile şi a înaintat, să se asigure că lista de melodii pe care o setasem avea să se deruleze după program. Steve, patronul clubului, mereu lăsa câteva fete în culise. Nu ceream niciodată aşa ceva, dar nici nu le refuzam. De ce să refuz o fată sexy, care era dispusă să facă orice?

Mi-am luat sticla de Jack de pe pupitru chiar în secunda în care blonda şi-a zdrobit buzele de ale mele, trăgându-mă spre ea de tricoul Creamfields fără mâneci. Mi-am desprins gura de a ei, înlocuind-o cu sticla de Jack. Blonda m-a tras într-un cotlon întunecat din culise. S-a lăsat în genunchi şi a început

LIBRIS We know Books

din nou să-mi deschidă șlițul. Am închis ochii, lăsând-o să-și vadă de treabă.

Am sorbit din sticla de Jack, lovindu-mă cu capul de peretele din spate. M-am forțat să simt ceva. M-am uitat în jos, privind cum părul blondei se mișca ritmic în dreptul șoldurilor mele. Dar amorțeala cu care trăiam zi de zi, fir-ar să fie, mă făcea să nu simt absolut nimic. Doar o acumulare de presiune la baza coloanei vertebrale. Mi s-au încordat coapsele și, o secundă mai târziu, totul se terminase.

S-a ridicat. Puteam să-i văd sclipirile din ochi când se uita la mine.

– Ochii tăi... A înconjurat cu vârful degetului conturul ochiului meu. Au o culoare extrem de ciudată. Un albastru atât de închis...

Așa era. În combinație cu părul brunet, mereu atrăgeau atenția celor din jur. Asta și faptul că eram unul dintre cei mai în vogă noi DJ din Europa, bineînțeles.

Bine, poate era mai puțin datorită ochilor și mai mult grație numelui meu, Cromwell Dean, cap de afiș la unul dintre cele mai mari festivaluri de muzică și prin cluburi în vara aceasta.

Mi-am închis șlițul și m-am întors să-l văd pe Nick ocupându-se de următorul meu mixaj. M-am crispat când am văzut că nu a reușit să îmbine ritmurile așa cum aș fi făcut-o eu. Fumul de pe ring avea o nuanță bleumarin.

Eu niciodată nu alegeam bleumarin.

Am trecut pe lângă fată cu un, „mulțumesc, drăguță", ignorând „nesimțitule" cu care mi-a răspuns ea șuierat. Mi-am luat căștile de pe capul lui Nick și mi le-am pus pe urechi. După câteva apăsări de taste, mulțimea era din nou sub controlul meu.

Fără vreo intenție conștientă, ochii mi s-au întors la locul unde fusese fata cu rochia violet.

Dar dispăruse. Ca și nuanțele de roz pal și lila.

Am dat pe gât încă o dușcă de Jack. Am băgat încă o melodie. După care m-am lăsat dus total de val.

*

URBIS We know books

Simțeam nisipul rece sub tălpi. Da, era începutul verii aici, în Marea Britanie, dar asta nu însemna că noaptea nu-ți înghețau toate cele de cum scoteai nasul afară. Ținând strâns sticla de whisky și pachetul de țigări, m-am lăsat pe nisip. Mi-am aprins o țigară și mi-am lăsat ochii să privească în voie cerul întunecat. Telefonul a început să-mi vibreze în buzunar... din nou. Toată seara făcuse așa. Enervat că trebuia efectiv să-mi mișc brațul, l-am scos. Aveam trei apeluri ratate de la profesorul Lewis. Două de la mama, și apoi am descoperit că aveam și două mesaje.

Mama: *Profesorul Lewis a încercat din nou să dea de tine. Ce-o să faci? Te rog, sună-mă! Știu că ești supărat, dar e vorba de viitorul tău. Ai un talent, fiule. Poate că e timpul să o iei de la capăt anul ăsta. Nu irosi șansa asta pentru că ești supărat pe mine.*

O furie incandescentă mi-a străpuns corpul. Îmi venea să-mi arunc telefonul în marea aia blestemată și să-l văd cum se duce la fund, împreună cu toate mizeriile din capul meu, dar am văzut că îmi dăduse mesaj și profesorul Lewis.

Lewis: *Oferta e în continuare valabilă, dar am nevoie de un răspuns până săptămâna viitoare. Am tot ce e nevoie pentru transfer, mai puțin răspunsul tău. Ai un talent excepțional, Cromwell. Nu-l irosi! Pot să te ajut.*

De data asta chiar am lăsat telefonul să cadă lângă mine și m-am prăvălit pe nisip. Am lăsat valul de nicotină să-mi umple plămânii și am închis ochii. Când pleoapele mi se coborau, am auzit o muzică discretă răzbătând de undeva din apropiere. Clasică. Mozart.

Mintea mea ametită s-a întors la vremea când eram doar un copilaș...

– Ce auzi, Cromwell? a întrebat tata.

Am închis ochii și am ascultat muzica. Vedeam culori dansându-mi în fața ochilor.

LIBRIS We know books

– Pian. Viori. Violoncele... Am tras aer adânc în piept. Aud nuanțe de roșu, verde și roz.

Am deschis ochii și m-am uitat la tata, care s-a așezat pe marginea patului meu. Se uita fix la mine. Avea o expresie ciudată pe față.

– Auzi culori? m-a întrebat. Dar tonul nu îi era surprins. Parcă mi-a luat foc fața. M-a mângâiat pe păr. E bine, mi-a zis, cu vocea ușor îngroșată. E foarte bine...

Ochii mi s-au deschis brusc. A început să mă doară mâna. M-am uitat la sticla din ea; degetele îmi erau albite de forța cu care-i strângeam gâtul. M-am ridicat în șezut, cu totul învârtindu-se cu mine din cauza cantității de whisky din corp. Tâmplele îmi pulsau. Mi-am dat seama că asta nu era din cauza băuturii, ci a muzicii care venea de mai încolo, de pe plajă. Mi-am dat părul de pe față, după care m-am uitat spre dreapta.

Era cineva la doar câțiva metri distanță de mine. Am mijit ochii, să văd mai bine prin bezna care începea să se lumineze, răsăritul timpuriu de vară permițându-mi să disting trăsăturile persoanei respective, cine dracu' o fi fiind. Era o fată. O fată înfășurată într-o pătură. Avea telefonul lângă ea, cu un concert pentru pian de Mozart răzbătându-i discret din difuzor.

Probabil că m-a simțit că mă uitam la ea, pentru că a întors capul. M-am încruntat, întrebându-mă de ce îi recunoșteam fața, dar apoi...

– Ești DJ-ul din seara asta, a zis ea.

Am recunoscut-o dintr-odată. Era fata cu rochie violet.

Și-a strâns pătura mai bine în jurul corpului, în timp ce eu îi derulam din nou accentul în minte. Era americancă. De undeva din sud-est, aș fi zis, după cum lungea clar vocalele. Vorbea ca mama.

Un zâmbet parcă îi juca pe buze când eu am rămas tăcut. Nu sunt prea vorbăreț. Mai ales când am stomacul plin de Jack și zero interes să fac conversație cu cine știe ce fetișcană pe care nu o cunoșteam, la 4.00 dimineața, pe o plajă congelată din Brighton.

– Auzisem de tine, a spus ea.

LIBRIS | We know books

Eu mă uitam lung la mare. În depărtare se distingeau niște nave, cu luminile ca niște licurici mititei care se tot înălțau și coborau. Am pufnit într-un râs fără nici o urmă de umor. Minunat! Încă o fată care voia să și-o tragă cu DJ-ul.

– Mă bucur pentru tine, am mormăit și am luat un gât de Jack, simțind pe gât arsura aceea care dădea dependență. Speram că avea să se care, sau măcar că avea să înceteze să mai vorbească cu mine. Capul meu nu mai suporta alte zgomote.

– Nu prea e cazul, a răspuns ea.

M-am uitat la ea, cu sprâncenele lăsate în jos, confuz. Se uita la mare, cu bărbia sprijinită pe brațele împreunate pe genunchii flexați. Pătura i se lăsase peste umeri, lăsând la vedere rochia violet pe care o observasem de pe scenă. A întors capul spre mine, acum cu obrazul lipit de brațe. Un val de fierbințeală a trecut prin mine. Era frumoasă.

– Am auzit de tine, Cromwell Dean. A ridicat din umeri. M-am hotărât să iau un bilet, să te văd, înainte să plec acasă, mâine.

Mi-am aprins altă țigară. A strâmbat din nas. În mod clar, nu îi plăcea mirosul.

Asta-i viața. Putea să se dea mai încolo. Din ce știam, Anglia era o țară democratică. N-a mai zis nimic.

Am surprins-o uitându-se la mine. Ochii căprui îi erau îngustați, ca și cum m-ar fi cercetat. Ca și cum ar fi văzut în mine ceva ce nu voiam să vadă nimeni. Nimeni nu se uita atent la mine. Nu-i lăsam. Îmi plăcea pe scenele cluburilor, pentru că asta însemna că toți erau la distanță, jos, pe ring, de unde nimeni nu vedea cine eram cu adevărat. Modul în care mă privea acum îmi crea fiori de tulburare pe pielea de pe tot corpul.

Nu aveam nevoie de astfel de rahaturi.

– Mi s-a făcut oral deja în seara asta, drăguță. Nu mă interesează runda a doua.

A clipit și, chiar și în lumina vagă a răsăritului, am putut să-i văd obrajii înroșindu-se.

– Muzica ta nu are suflet, a izbucnit.

LIBRIS We know books

Țigara mi s-a oprit la jumătatea distanței către gură. Ceva a reușit să mă împungă în abdomen când am auzit-o. Mi-am reprimat această reacție până am simțit din nou senzația mea de amorțeală obișnuită.

Am supt din țigară.

– Da? Ce să zic, nu țin pe nimeni în club cu forța.

– Auzisem că ești un fel de Mesia sau ceva de genul ăsta la platane. Dar muzica ta nu e alcătuită decât dintr-un ritm sintetic și izbucniri forțate și repetate de melodii lipsite de originalitate.

Am izbucnit în râs și am clătinat din cap. S-a uitat direct în ochii mei.

– E muzică dance electronică. Nu e vorba de vreo orchestră cu cincizeci de instrumentiști. Mi-am întins brațele. Ai auzit de mine. Tu ai zis-o. Știai ce muzică pun. La ce te așteptai? La Mozart?

M-am uitat urât la telefonul ei, din care răzbăteau în continuare acordurile concertului ăluia afurisit.

M-am tras mai pe spate, surprins de propria reacție. Nu mai vorbisem atât de mult cu cineva de... nici nu știam de când. Am tras din țigară, apoi am răsuflat fumul din piept.

– Și oprește drăcia aia, bine? Cine dracu' se duce să asculte un DJ care pune muzică dance, după care vine pe plajă să asculte muzică clasică?

S-a încruntat, dar a oprit muzica. M-am lăsat pe spate pe nisipul rece, închizând ochii. Auzeam valurile slabe spărgându-se de mal. Capul mi s-a umplut de un verde pal. Am auzit-o mișcându-se. Speram că pleca. Dar am simțit-o așezându-se lângă mine. Lumea mi se întuneca, pe măsură ce whisky-ul și obișnuita lipsă de somn începeau să mă ia în stăpânire.

– Ce simți când mixezi? m-a întrebat.

Mă depășea total cum dracu' de-și închipuia că micul ei interviu era o idee inspirată. Și totuși, în mod surprinzător, m-am trezit că îi răspundeam la întrebare.

– *Nu* simt nimic.

Am întredeschis un ochi când am văzut că nu zice nimic. Se uita în jos la mine. Avea ochi căprui, cei mai mari ochi pe care-i

LIBRIS | We know books

văzusem vreodată la cineva. Părul, închis la culoare, îi era strâns la spate, în coadă. Buze pline și piele catifelată.

– Atunci asta e problema. A zâmbit, dar zâmbetul ei era tristețe pură. Compătimitor. Cea mai reușită muzică trebuie să fie simțită. De creatorul ei. De cel care o ascultă. Fiecare părticică, de la creație la audiție, trebuie să fie învăluită în simțire și doar în simțire.

Pe chip i-a apărut o expresie ciudată, dar nici de-al dracului nu am reușit să-mi dau seama ce însemna.

Cuvintele îi erau ca o lovitură de spadă în pieptul meu. Nu mă așteptasem la un asemenea comentariu aspru. Și nu mă așteptasem la impactul puternic pe care părea să îl aibă asupra inimii mele. Ca și cum ar fi luat un cuțit de măcelărie și ar fi început să-mi înjunghie sufletul.

Corpul îmi era plin de impulsul de a mă ridica și de a o lua la fugă. Să-i extrag evaluarea din muzica și din amintirea mea. Dar, în loc de asta, m-am forțat să râd și i-am răspuns:

– Întoarce-te acasă, micuță Dorothy! Întoarce-te acolo unde muzica înseamnă ceva. Unde e *simțită*.

– Dorothy era din Kansas. Și-a ferit privirea. Eu, nu.

– Atunci întoarce-te de unde dracu' ai venit, am izbucnit, iritat.

Împreunându-mi brațele peste piept, m-am ghemuit pe nisip și am închis ochii, încercând să ignor vântul rece care se întețea și îmi pălmuia pielea și cuvintele ei, care îmi înjunghiau inima.

Nu lăsam niciodată nimic să mă afecteze așa. Nu, de ceva timp nu mai permiteam așa ceva. Aveam nevoie să dorm, atâta tot. Nu voiam să mă întorc la casa mamei, de aici, din Brighton, iar apartamentul meu din Londra era prea departe. Așa că speram că polițiștii nu aveau să mă găsească aici, pe plajă, și să mă oblige să plec.

Cu ochii închiși, am spus:

– Mulțumesc pentru critica în miez de noapte, dar, având în vedere că sunt DJ-ul cu cea mai rapidă ascensiune din toată Europa, curtat de cele mai bune cluburi din lume să vin să mixez – toate astea la doar 19 ani – cred că n-o să iau în seamă

LIBRIS | We know books

comentariile tale elaborate și o să-mi văd de viața mea dulce ca mierea.

Fata a oftat, dar nu a mai spus nimic.

După aceea, următorul lucru pe care mi-l amintesc e lumina orbitoare a soarelui direct în ochii mei. Am tresărit când i-am deschis. Cârâiturile pescărușilor care dădeau târcoale plajei mi-au izbit creierul. M-am ridicat în capul oaselor, văzând plaja goală și soarele sus pe cer. Mi-am trecut palmele peste față și am scos un geamăt, sub presiunea mahmurelii care își făcea simțită prezența. Stomacul mi-a ghiorăit, disperat după un mic-dejun englezesc complet, însoțit de o groază de căni de ceai negru.

Când m-am ridicat în picioare, ceva mi-a picat din poală. La picioare, pe nisip, se afla o pătură. Pătura pe care o văzusem la americanca în rochia violet. Cea în care era înfășurată azi-noapte.

Am luat-o de pe jos și un parfum ușor mi-a răzbătut până la nas. Dulce. Capabil să dea dependență. Am aruncat o privire în jur. Ea dispăruse fără urmă.

Își lăsase pătura. Nu. Mă învelise cu ea.

Muzica ta nu are suflet.

O senzație de contractare puternică mi-a cuprins abdomenul când mi-am amintit cuvintele ei. Așa că am alungat-o așa cum procedam cu orice mă făcea să simt ceva. Îngropând-o adânc în mine.

După care m-am cărat acasă.